

[Lysholt Hansen.]

imellem; der har aldrig været vanskeligheder af proceduremæssig art, fordi regeringerne naturligvis altid har fulgt det princip, at når finansudvalget bad om oplysninger, så fik man dem. Sådan var det under Carl Petersens formandstid; sådan tror jeg det var i min, og jeg kan i hvert fald sige, at sådan er det i den nuværende formands tid; der er intet at ændre.

Det drejer sig om en rent konkret sag, hvor vi bad om, at regeringen vil følge den procedure, som har været fulgt i hvert fald i alle de mange år, jeg har siddet i finansudvalget, og derfor synes jeg, det havde været rigtigere, om statsministeren i stedet havde beklaget det, der var sket.

Jeg vil dernæst gerne have lov til at sige til landbrugsministeren, som nu var oppe at svare, at hans udlægning var sandelig rigtig både med hensyn til punkt 1, engangsforanstaltningerne, og med hensyn til punkt 2, lovligheden. Det drejer sig altså om punkt 3, grundlaget. Det var det, jeg tog fra referatet fra finansudvalget. Ordret blev der sagt således derfra — det er meget korte referater, vi har dér, men der var ordret følgende citat, nemlig, at ministeren svarede, at før man var gået i forhandling, . . . havde man foretaget en bedømmelse, og et skøn fra det økonomiske sekretariat gik ud på, at beløbet ville ligge mellem 100 og 150 mill. kr.“ Det var dette skøn, denne bedømmelse, det drejede sig om. Jeg spurgte direkte ministeren: kan vi få denne bedømmelse? Og ministeren svarede: nej. Så sagde jeg: det må bero på en misforståelse, at ministeren nægter — ordet „nægter“ blev brugt, og det er det, jeg har konfereret af med en lang række af finansudvalgets medlemmer — det må bero på en misforståelse, at ministeren nægter at give os disse oplysninger. Ministeren svarede, at det kunne vi ikke få. Det er forløbet af denne sag, og jeg skal da ikke diskutere det, for det kan jo være påstand mod påstand. Jeg tror ikke, at ét af de finansudvalgsmedlemmer — vi har altid arbejdet tillids-

fuldt sammen — ville vove at sige, at det ikke er forløbet, som jeg har sagt her, for naturligvis er det det. Jeg synes, det var det allerpæneste af ministeren, og at det var klogt at have undladt den sidste udtalelse — i øvrigt ville det glæde mig, og jeg har intet at indvende imod, hvis ministeren har ønsker om at foretage ekstraordinære foranstaltninger.

Erling Dinesen: Statsministeren refererede nogle udtalelser, jeg skulle have fremsat i Helsingør sidste år om arbejdsløshedssituationen. Han refererede, jeg skulle have sagt, at 2-3 pct.s arbejdsløshed reelt kun svarer til 1 pct. Nu er jeg ikke helt klar over, om jeg har udtalt mig lige på denne måde, men det, jeg gerne vil sige, er, at man kan i alle tilfælde ikke gøre det op og drage den konklusion af disse bemærkninger, som statsministeren gjorde.

Vi har gennem de sidste 6-7-8 år haft en arbejdsløshedsprocent på mellem 2 og 3 og har sagt, at det er sådan nogenlunde ensbetydende med fuld beskæftigelse, fordi vi under vore klimaforhold må regne med, at hundreder af bygge- og anlægsarbejder stoppes om vinteren, og det sætter arbejdsløshedsprocenten i vejret. Så vurderet på den måde kan det være rigtigt, som det er refereret her, altså når der er tale om en arbejdsløshedsprocent på årsbasis, men ikke hvis det, som vi har oplevet det f. eks. i denne sommer, drejer sig om en arbejdsløshedsprocent på 2,8 i juni måned. Det er jo ikke ensbetydende med, at vi reelt kun har 1 pct.s arbejdsløshed. Vi har i juni måned haft og har i de andre sommere haft en arbejdsløshedsprocent, der har været 2 til 3 gange højere end den, vi oplevede sidste år og har oplevet gennem de senere år. Må jeg så ikke bede statsministeren om at læse den redegørelse, som arbejdsmarkedsrådets sekretariat har sendt ud, en redegørelse for den forventede beskæftigelsesudvikling, skrevet af embedsmænd i arbejdsministeriet; den er sendt ud i juli måned. De gjorde opmærksom på, at en arbejds-